

Fattigdom er en av de største risikofaktorene vi har for psykiske helseplager. Hva kan regjeringen gjøre med dette?

Samarbeidsforum mot fattigdom i Norge kom med følgende forslag da de møtte Arbeids- og sosial, og Helse- og omsorgsdepartementet:

1. Det må følge øremerkede midler til kommunene på den statlige føringen på opptrappingsplanen for psykisk helse.
2. Det må legges til rette for bedre overgang ved reduksjon av arbeid for pårørende med tunge omsorgsoppgaver.
3. Det bør ansettes helsesykepleiere med flerkulturell kompetanse eller minoritetsrådgivere i voksenopplæringen. Mange innvandrere sliter psykisk og vi må sikre at det er rutiner for å fange opp og behandle disse. Dette vil øke deres sjanser til å kvalifisere seg til utdanning og jobb.
4. Arbeidsrettede tiltak som mentorordninger må flyttes tilbake til tilskuddsordninger for frivilligheten, forvaltet av direktorater som Avdir, Nav og IMDi. Frivilligheten har mye ressurser, og kan kombinere en viktig arena for kvalifisering, nettverksbygging og språkopplæring med flerkulturell forståelse, støttesamtaler og personlig oppfølging. Dette vil også gagne AS Norge, da frivillighetens ressurser koster mindre. Arbeidsrettede tiltak i regi av sivilsamfunnet må også i større grad inkluderes i inkluderingsdugnaden.
5. Aktivitet og trening styrker den psykiske helsa ved å motvirke ensomhet. Det bør gis mer støtte til organisasjoner som hjelper brukere med dette, inkludert brukerorganisasjoner som driver rusfrie treffsteder.
6. Behandlingskapasiteten på både psykisk helse og rus må økes. Psykologtjenesten i kommunene må forsterkes og det må være et gatenært tilbud.
7. Problemet med at utgiftene øker mens satsene ikke følger prisveksten, kan møtes med å i større grad basere offentlige satser på folketrygdens grunnbeløp. Dessuten må folk få støtten de trenger, og satsene må heves til et nivå som sikrer anstendige liv – for å ta sosialhjelpen som et eksempel, bør barnetrygden holdes utenfor beregningen av sosialhjelp og de veiledende satsene heves til minst SIFO-nivå.
8. Nav-ansatte må få rom til å utøve mer skjønn, slik at det kan gis helhetlig, individuelt tilpasset hjelp som motiverer brukeren. Da må det på plass midler til flere ansatte med mer tid til oppfølging av enkeltbrukere.